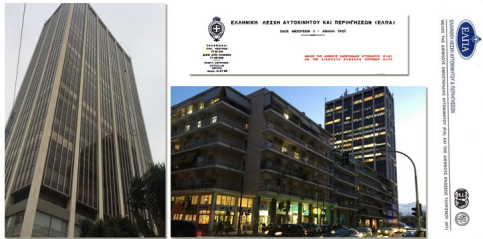

Κάποιες μέρες νωρίτερα, έτυχε να βρεθώ δίπλα στον πύργο των Αθηνών ν. Πεζός. Είχε να συμβεί κάτι τέτοιο πολλά χρόνια. Κοίταξα το ψηλό κτίριο που φιλοδόξησε, της δεκαετίας του '70 μεσούσης και της junta αρχούσης, να προσφέρει κάτι από Manhattan στην πολύπαθη Ελληνική πρωτεύουσα.

Μαζί με το τοξοειδές ογκώδες Hilton που είχε ανεγερθεί δέκα σχεδόν χρόνια νωρίτερα, μερικές εκατοντάδες μέτρα νοτιότερα, αποτελούσαν ένα μικρό βήμα για την Ελλάδα, ένα γιγάντιο άλμα προς τον εκσυγχρονισμό της, όπως θα μπορούσε να παραφραστεί και η διάσημη κουβέντα του N. Armstrong. Τότε που ακουμπούσε το πέλμα της μπότας του στη Σελήνη, όταν ο πύργος μας ήταν υπό κατασκευή.

Κάθε φιλόδοξη εταιρεία, λέσχη, γραφείο, οργανισμός θα ήταν πιο αναγνωρίσιμος αν βρισκόταν μέσα σε αυτό το νεωτεριστικό δείγμα αρχιτεκτονικής και συμπεριφοράς. Έτσι και η Ε.Λ.Π.Α., το '72 εγκαταστάθηκε στο νο 2 της λεωφόρου Μεσογείων, στον «μικρό» πύργο, προσβλέποντας σε μια επιτάχυνση προς το μοντέρνο.

Ατένιζα το ψηλό κτίριο θυμόμουν το παρελθόν, τους ανθρώπους, τα γεγονότα μέσα από μια μακρά ιστορία. Λίγες ώρες νωρίτερα είχα βρεθεί, μπροστά σε μια επιστολή που είχε στείλει η Λέσχη στον υπουργό Μεταφορών και Υποδομών. Δυσκολεύτηκα να πιστέψω ότι ήταν γνήσια, ότι δηλαδή είχε όντως συνταχθεί και αποσταλεί επισήμως από την Λέσχη. Πέρα από το περιεχόμενο που δείχνει να αγνοεί την πραγματικότητα, δεν έφερε ούτε ονοματεπώνυμο, μήτε ιδιότητα, κάποιου υπογράφοντα, και πολύ περισσότερο ούτε υπογραφή.

Εφόσον είναι γνήσια, και πως μπορεί να μην είναι δηλαδή, αποτελεί μια ύστατη απόδειξη

για την ελεύθερη πτώση ενός κραταιού, κάποτε, συγκροτήματος, που δεν κατάφερε να αφουγκραστεί τους παλμούς της εποχής, που ξέμεινε από τα καύσιμα της ορθολογιστικής σκέψης, που δυσκολεύτηκε να απαλλαγεί από την αλαζονεία του, που τις κρίσιμες στιγμές βρέθηκε με ανθρώπινο δυναμικό χωρίς capacités, για να τεθεί, έτσι πολύ - πολύ διακριτικά, στην γλώσσα που επικοινωνούσε με την μαμά F.I.A.

Ακολουθεί μια σειρά από εικόνες, της περιόδου της ακμής, αρκετά πριν ακολουθήσει τις τροχιές, ενός [μοιραίου παρελθόντος](#) αλλά και πιο πρόσφατων [σφαλμάτων](#)

Σεπτέμβριος του 1957. Απονομή της διεθνούς ανάβασης Πάρνηθας. Έχουν έρθει στην Ελλάδα μερικοί από τους πιο διαλεκτούς οδηγούς της Ευρώπης. Μεταξύ τους ο πρωταθλητής αναβάσεων [W. von Trips](#) , που αργότερα θα κάνει μια λαμπρή καριέρα στο υψηλότερο επίπεδο του διεθνούς μπότορσπορ, πριν διακοπεί από τον βίαιο θάνατό του.

Η απονομή του αγώνα γίνεται στην επί της οδού Πανεπιστημίου αίθουσα της Λέσχης, όπου προσέρχεται ένα τμήμα της καλής κοινωνίας της πρωτεύουσας, με την πρέπουσα για την περίπτωση ενδυμασία. Πέρα από τους αναγνωρίσιμους Νίκο Παπαμιχαήλ και Τζώνυ Πεσμαζόγλου, η ταπεινότητά μου δεν γνωρίζει καμιά από τις εικονιζόμενες, κομψότατες, κυρίες.

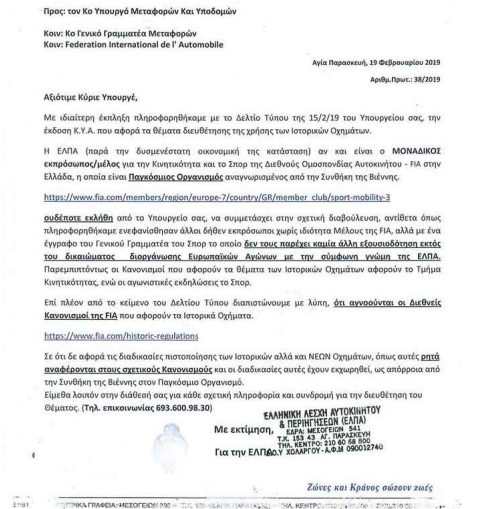
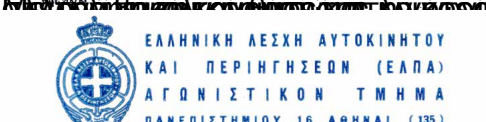
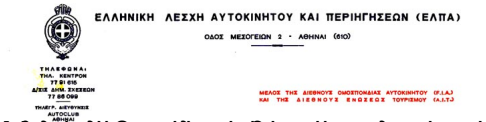
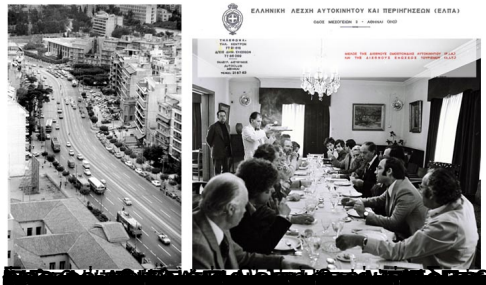
Δέκα χρόνια και τρεις μήνες αργότερα, στις 10 Ιανουαρίου του '68 έγινε η απονομή των πρωταθλημάτων του '67, ενώ ακόμα εκκρεμούσε (πέραν του πρωταθλητή) η κατάταξη στο πρωτάθλημα ραλύ.

Διακρίνονται από αριστερά ο [Τζώ νυ ς](#) (4ος στο Τουρισμού, 4ος στο Ταχύτητας), Κων/νος «Νίνος» Σαμαρόπουλος (14ος στο Ταχύτητας), Σταύρος Ζαλμάς (2ος και στα δύο), Νίκος Ζουμπρούλης (συνοδηγός του «Μαύρου»), [Γιάννη](#)

[ς «Μαύρος» Μείμαριδης](#)

(πρωταθλητής Τουρισμού και Ταχύτητας), Μηνάς Βουρδουμπάκης (10ος & 8ος), Σωτήρης «Είπωρχ» Σοφιανόπουλος (πρωταθλητής ραλύ, 3ος τουρισμού, 3ος ταχύτητας), Τάκης Κοσμετάτος (7ος & 6ος), Παύλος Ραλίδης (γραμματέας του αγωνιστικού τμήματος).

Στην κάτω σειρά από αριστερά: Γ. Παπαδάτος, (πρωταθλητής μοτοσικλέτας, ήταν η πρώτη χρονιά που η Ε.Λ.Π.Α. οργάνωνε αντίστοιχο πρωτάθλημα), [Μίμης "Θωρ" Γεωργίτσας](#) (12ος στο Τουρισμού), Όττο Γέρκε (εκπρόσωπος της ΒΙΟΤΑ, της ελληνικής αντιπροσωπείας της Β.Μ.Μ.).

το παρελθόν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΕΣΧΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΝ (ΕΑΠΑ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΕΣΧΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΝ (ΕΑΠΑ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΕΣΧΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΝ (ΕΑΠΑ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΕΣΧΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΝ (ΕΑΠΑ)